

Ἡ ἐκπλήττεται διὰ τὸ ταπεινὸν αὐτὸ ὕψος τοῦ γράφειν, καθ' ὃ φρονεῖ ὅτι δὲν πρέπει νὰ γράφῃ τις ἐπάνου κατὸ ὅπως κουθεντιάζει, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀφίη τὴ πένα του νὰ εἰκονίζῃ καὶ τὸ ἐλαφρότερον μειδίαμά του, καὶ ὅτι πρέπει μετὰ πομπῆς καὶ σοβαρότητος ἱεροκήρυκος νὰ ἀναγράφονται ἀκόμη καὶ οἱ λόγοι τοῦ Τράκα καὶ αἱ θεωρίαι τοῦ Δουζίνα;

* *

Τὸ τέλος μιᾶς κουθέντας :

— Μὰ πῶς τὴν μετεχειρίζετο λοιπὸν μὲ τοιοῦτον σκανδαλώδη τρόπον, ἀφοῦ ἦτον προστάτης τῆς Κυρίας!

— Βέβαια· καὶ σὺ ἂν ἦτον προστάτης τὸ ἴδιον θὰ ἔκανες.

* *

Ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ Μὴ Χάνεσαι ἀναγινώσκω τὴν ἐξῆς ἀγγελίαν :

Ἀγγελία Περικλέους Παντοπούλου :

Ἀθήνη καὶ Σκια

(ποιήσεις).

Δηλαδή θέλει νὰ μᾶς πῇ ὅτι τὰ ἄνθη του θὰ ἦνε τότε μεγάλα, ἴσως εἰς μέγεθος κολοκυθιάς, ὥστε νὰ ἐξαπλώνωσι καὶ σκιάς. Τοῦτο ἠδυνάμεθα νὰ τὸ ὑποθέτωμεν μόνον πρὶν τὰ ἰδῶμεν, ἂν δὲν μᾶς ἔπειθε καθ' ὁλοκληρίαν περὶ τῆς κολοκυθίνιας φύσεως τῶν ἀνθέων του, παραθέτων ἐν τῇ ἀγγελίᾳ του προκαταβολικῶς ὀλίγα μπουμπουκάκια, οἷον :

Συχνὰ ἀπὸ μέσα ἀπ' τὴν καρδιά μου

Σὰν ῥίχνουτε ἀχνόσκοτη σκιά,

Τὰ ἄγρια, χαραῖς κ' αἰσθήματά μου —

Μικρὰ ποιήματά μου,

Ν' ἀπλώνονται τὰ βλέπω ταπεινά.

— Ὑπαγε καὶ φρόντισε, εἶπεν ὁ κόμης, συνοδεύσας τὰς λέξεις διὰ κινήματος τῆς χειρός.

Ὁ ναύτης προσεκύνησε βαθέως καὶ ἐξῆλθε θλίβων εἰς τὸν κόλπον του τὸ πιττάκιον τῶν εἰκοσι φλωρίων.

— Λαυρέντιε, εἶπεν ὁ Σανούτος, μὴ εἰσάγῃς ἀκόμη τὸν ἱατρὸν. Φέρε μοι ἐνταῦθα τὸν φίλον μου Αὐγουστον νὰ τὸν ἰδῶ, διὰ νὰ διασκεδάσω ὀλίγον.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἠνέφξε τὴν κρυπτὴν θύραν καὶ εἰσῆλθε διὰ τινὰς στιγμὰς παρὰ τῇ Ὀλυμπίᾳ, ἣτις ἐκάθητο νοχελῶς ἐπὶ τινος ἑδρας παρὰ τὴν κλίνην του.

Τῇ ἀπέτεινε φιλικὰ μειδιήματα, τῇ ἐδῶρσε θωπείας τινὰς καὶ τῇ εἶπε :

— Μήπως στενοχωρεῖσαι μόνη σου; θὰ σοὶ φέρω εὐθὺς τὸν φίλον μου Αὐγουστον σύντροφον, διὰ νὰ σὲ διασκεδάσῃ.

Καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ σπουδαστήριόν του, ὅπου εὗρε τὸν φίλον του Αὐγουστον.

Ἦτο δὲ οὗτος ὑπερμεγέθης κύων μέλας καὶ οὐλόθριξ καὶ ἐκβάλλων κοκκίνας ἀστραπάς ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν. Ἀμα ὡς εἶδε τὸν κόμητα, ἔγρυξεν ὑποκώφως, ἔδειξε τοὺς ὀδόντας καὶ ἤρχισε νὰ σείῃ τὴν οὐράν.

Ὁ κόμης τὸν ἐθώπευσε, τὸν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ ὠτός καὶ τὸν ἔφερε πρὸς τὴν Ὀλυμπίαν.

— Διασκεδάσατε ἐδῶ καὶ οἱ δύο, εἶπε.

Καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος.

Μὲ τῆς καρδιάς τὸ μύρο ποτισμένα

Ἐλπίζω ἐρωμένα

Ἐμὲ νὰ ζωγραφίζετε πιστά.

Ὁνουλουλ οὐ.

ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

ROLLINAT—POITRINAS

Σήμερον μετὰ τὴν ἀνιαρὰν ἀνάγνωσιν τῶν Ἑλληνικῶν ἐφημερίδων ἐμέθυσα ἀπὸ ζώην, ἀπὸ τρέλλαν, ἀπὸ παραλογισμὸν ἀναγινώσκων τὰς Γαλλικάς.

Εἴμεθα ἔμβρυα καὶ μολὶς ἡ ἀσυνείδητος ὀργανικὴ δύναμις κινεῖ τοῦ σώματός μας τὰ μέλη καὶ ἐκεῖνοι ὠριμοὶ ἤδη ἐν τῇ ζωῇ τοῦ κόσμου βιοῦσιν. Ἐκεῖνοι ἔχουσιν ὑπουργοὺς οἱ ὅποιοι διὰ ὀρεκτικὸν ἀρπάζουσιν ἐν μέρος τῆς Ἀφρικῆς καὶ 500 ἑκατομμύρια ἀπὸ τὰ παπάρχα τοῦ χρηματιστηρίου διὰ τὰ μικρὰ ἐξοδα καὶ ἡμεῖς Τρικουπὴν κινδυνεύοντα νὰ πάθῃ δυσπεψίαν ἀπὸ ὀλίγον βούρκον Κωπαΐδος καὶ Καλλιγᾶν ριχνόμενον εἰς ῥεμοῦλιν δεκαρῶν ἡμεῖς Κώσταν ῥήτορα καὶ ἐκεῖνοι Δουζᾶν Μιχαλάιναν· ἐκεῖνοι Sholl καὶ ἡμεῖς Καμπούργλου, ἐκεῖνοι Ἐρρίκον Ε' καὶ ἡμεῖς πρίγγηπα Σούτσον· ἡμεῖς χαστούκια, ἐκεῖνοι βετριόλι· ἡμεῖς χωροφύλακας, ἐκεῖνοι... ἤ! ὅχι! αὕτη εἶναι μία ἐξαίρεσις· χωροφύλακας ζωηροὺς, σφριγώντας ὡς τοὺς ἰδικούς μας, δὲν ἔχουσιν ἐκεῖνοι.

Ἄλλ' ἀντὶ Σουρῆ, τοῦ ἀγαθοῦ, τοῦ ἡπίου Σουρῆ, αὐτοὶ ἔχουν Ῥολλινᾶ ἀντὶ Δεκάστρου, Ποατρινᾶ.

* *

— Λαυρέντιε, ἔκραξε πρὸς τὸν θεράποντα, ἔμβασε τώρα τὸν ἱατρὸν.

Καὶ εὐθὺς εἰσῆλθεν ἀνὴρ κυρτός, μεσῆλιξ, χαιρετίζων ὑποκλινῶς κατὰ πάσαν στιγμὴν. Ὁ κόμης τῷ ἔκαμε νεῦμα νὰ καθίσῃ.

— Πῶς ἔχετε, κύριε κόμης; εἶπεν ὁ ἱατρός· ἐπήρατε τὰ φάρμακα, τὰ ὅποια σᾶς προέγραψα;

— Δὲν ἐπῆρα τίποτε, εἶπεν ὁ Σανούτος.

— Παραμελεῖτε τὴν υἰγιάν σας. Ἐν τούτοις ἡ νευρικὴ κατάστασις, ἐν ᾗ διατελεῖτε, δύναται νὰ ἔχῃ κακὰ ἀποτελέσματα.

Ὁ κόμης δὲν ἀπήντησεν. Ἐπεκράτησεν ἐπὶ τινὰ χρόνον σιγὴ, καθ' ἣν ὁ ἱατρός ἐσκέπτετο ὅτι δὲν ἐνδοίε διὰτὶ ἦλθε καὶ ὅτι καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ περιμένη εἰσέτι ἐν τῷ προθαλάμῳ μᾶλλον, καὶ μετὰ τὸν Αὐγουστον.

— Δὲν μοὶ λέγεις, ἱατρέ, εἶπε λύσας τὴν σιωπὴν ὁ κόμης· ποῖαν δίαιταν νομίζεις ὅτι ἀρμύζει νὰ ἀκολουθῶ σύμφωνον πρὸς τὴν κράσιν μου;

— Τὸ περὶ διαίτης κεφάλαιον, εἶπεν ὁ ἱατρός ἀναλαβὼν στομφοῦδες ἦθος, παραδέχεται μὲν ὁ Γαληνὸς καὶ Ἱπποκράτης, ἀλλ' ἡ νέα ἱατρικὴ ἔχει ὅλως διάφορον γνώμην. Αὕτη προτιμᾷ τὰ καταπότια, τὰ κλύσματα καὶ τὰ καθαρτικά ἐν γένει. Διότι ἂν ἡτό τι ἡ διαίτα, ὅλως περιττὴ θὰ ἦτο ἡ ἱατρικὴ.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Σουρῆς ἀπὸ μακρῶν ἐτῶν, μὲ σύντροφον τὴν Μοῦσαν του, ψάλλει, ψάλλει, ψάλλει· καὶ γελάῃ ὅταν γελάῃ τῆς πατρίδος του ἡ καρδιά, δακρύζει ὅταν αὐτὴ πικραίνεται, καὶ λησμονεῖ τὰς δύο εὐτυχίας τοῦ κόσμου τούτου, τὸν ἔρωτα καὶ τὸ βρετσινάτο, ὅταν τοὺς στίχους του πυρακτοῖ τῆς ἐλευθερίας ἡ πνοή. Καὶ τοὺς στίχους του ὅλους, ὅλους τοὺς γνωρίζομεν καὶ ὑπὸ τὰ παράθυρα ἐρωμένης, καὶ περὶ τὰ χεῖλη πεπληρωμένου ποτηρίου, τοὺς βλέπομεν ἐκάστοτε πετώντας ὡς ἐρωτιδεῖς ἢ συμπλεκόμενους εἰς ἀειθαλὴ στεφάνην. Καὶ τώρα ποὺ τοὺς γνωρίζομεν τοὺς στίχους αὐτοὺς, οἱ ὅποιοι μᾶς συγκινοῦσι, μᾶς κάμνουν ν' ἀγαπῶμεν, μᾶς ἐνθουσιάζουν, μᾶς μεθύσκουν, πόσοι ἐνδιαφερόμεθα δια τὸ βιβλίον τοῦ Σουρῆ, τὸ ὅποιον μετ' ὀλίγον θὰ τοὺς περιλάβῃ ὅλους;

Ἄλλ' ἐκεῖ, νὰ ὁ Ρολλινᾶ· ποῖος εἶναι; χθὲς οὐδεὶς ἢ ἀπάντα εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν· σήμερον ὅλοι οἱ Παρίσιοι περὶ αὐτοῦ μόνον ἀσχολοῦνται. Εἶναι ποιητής· ποῖος τὸ λέγει; Μία ἡθοποιός· ἡ Σάρα Βερνάρ· μὰ οἱ στίχοι του ποῦ εἶναι; τίς τοὺς γνωρίζει; Κανείς· δὲν ἐδημοσιεύθησαν ἄ κόμη· δὲν ἐτυπώθη μέχρι τοῦδε οὐδ' εἰς ἐξ αὐτῶν· καὶ λοιπόν; Αἱ! ὁ Ρολλινᾶ εἶναι ὁ πρῶτος ποιητὴς τῆς ἡμέρας *tout de même*· τὸ ὄνομά του πληροῖ τὸ παρόν, ἐκεῖ· τὸ μέλλον ἀναμέει τοὺς στίχους του· εἶναι τι γνωστὸν ἐξ αὐτῶν· ὁ τίτλος τῆς συλλογῆς· **Νευρώσεις**· τίτλος φυσιολογικός, παθολογικός· ἔκφρασις ὑπερθετικῆ τοῦ σημείου εἰς ὃ ἀφίκετο ἡ φιλολογικὴ ἐξέλιξις· *Νευρώσεις*· αὐριον θὰ ἔχωμεν *Ἰστέρισμους*, *Συγκοπὰς*, *Ἀποπληξίας*· ἡ ποίησις ἀπολιπούσα τὰ ὑπέρτερα στρώματα τοῦ ἡθικοῦ κόσμου κατέρχεται ἐν τῷ ὀργανισμῷ, εἰς τὸ αἷμα, εἰς τὰ νεῦρα, εἰς τὰ ἔντερα, εἰς τὰς κύστες· δὲν θὰ πᾶς νὰ τὴν εὕρῃς ἐσύ, ἐκεῖ, Σουρῆ μου.

* * *

Καὶ παρὰ τὸν Ρολλινᾶ ὁ Ποατρινᾶ. Φαντασθῆτε τὸν ῥωμαντικὸν Δε-Κάστρο ἀλλοιούμενον καὶ μεταβαλλόμενον εἰς τὴν ὑπερθετικωτέραν ἔκφρασιν τοῦ φυσιολογισμοῦ· φαντασθῆτε τὴν πραγματικότητά του τὴν Δεκάστρειον ἐλαυνομένην μέχρις ἐξοντώσεως, μέχρι τῆς ἀνυπαρξίας· νὰ ὁ Ποατρινᾶ· τὸν γνωρίζουν ὅλοι σήμερον εἰς Παρίσιους· οὐδεὶς τὸν εἶδεν· εἶναι ἄορατος· τὰ ἔργα καὶ τούτου εἶναι μέλλοντα· θὰ δημοσιευθῶσιν· ὁ τίτλος των *Chloroses*; **Χλωρώσεις**!

Ἐννοεῖται ὅτι οὗτος εἶναι ἡ γελοιογραφία τοῦ Ρολλινᾶ, ἀλλ' ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ τῆς τέχνης ἐν ἡ ἐγεννήθη. Νὰ ἡ ζωή, νὰ ἡ κίνησις, ὁ πυρετός, ἡ τρέλλα, ἡ μανία, ὁ βίος ὁ σημερινός. Μέχρις οὗ φθάσωμεν ἐπὶ τὸ σημεῖον αὐτό, ἡ Τράπεζα ἔχει καιρὸν ν' ἀγοράσῃ τρεῖς φορὰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ὁ Τρικούπης νὰ γείνῃ μεγαλοφυής, ὁ Καλλιγᾶς σοβαρός, ὁ Κώστας Γαμβέττας, οἱ χωροφύλακες νὰ ἀνασκοποῖσιν ἀλλήλους, ὁ Σουρῆς νὰ τρελλαθῇ καὶ ὁ Δεκάστρος νὰ λησμονήσῃ τὴν Μάρτυρά του Αἰκατερίνην.

Οὗτις.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπερνούσαμε προχθὲς ἀπὸ τὸ Τελωνεῖον καὶ τυχαίως εἰσέλθομεν εἰς τὴν παρακειμένην αὐλὴν τῆς λεγομένης Σχολῆς τῶν Ναυκλάστρων. Βλέπομεν τὸ ἡμισυ αὐτῆς κατεχόμενον ἀπὸ σάκκους, οὓς ἐξελάθομεν ὡς περιέχοντας τορπιλλοῦλιν. Πλησιάζομεν ἓνα ἐξ αὐτῶν, εἰς ὃν διηνοίγετο ἐν τῷ

μέσῳ ὅπῃ καὶ βλέπομεν ἀνακύπτουσιν ὠραιότατην γαλέταν. Ἐρωτῶμεν καὶ μᾶς λέγουσιν ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ σάκκοι (πλήρεις γαλετῶν) ὑπὲρ τὰς χιλίας πεντακοσίας δακάδας ἦσαν προωρισμένοι διὰ τοὺς πτωχοὺς Ἀλεξανδρινούς πρόσφυγας, ἡ δὲ διανομὴ των ἀνατεθειμένη εἰς τὸν κ. Λιμενάρχην Πειραιῶς. Κατὰ τὴν ῥωμαϊκὴν ὁμῶς συνήθειαν, καθ' ἣν ἡ φιλανθρωπία εἶναι εἶδος τι ἀγγαρείας κτηνώδους, ἐστάλησαν εἰς τὴν αὐλὴν τῶν Ναυκλάστρων νὰ φιλοξενηθῶν. Καὶ εἶναι τόσον καλὸς ὁ Διευθυντὴς τῆς Σχολῆς, καὶ δὲν τοὺς πετᾷ τοὺς σάκκους εἰς τὴν θάλασσαν νὰ φθάσουν κολυμβῶντες εἰς τὸ Λιμεναρχεῖον. Εἶναι δὰ καὶ αὐτὸ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν ὅλο πρόνοια! Ἡ καρδιά τοῦ Κανάρη παρὰ τὸν ἀπόπατον· ἡ γαλέττα τοῦ δημοσίου σαθούρα διὰ τὰ ναύκλαστρα. Ψιλοδουλειᾶς! Καὶ ὁμῶς πόσοι ἄρα γε πρόσφυγες θὰ ἐπλάγιασαν νηστικοί, εἰς οὓς ἀνῆκεν ἡ γαλέττα αὐτή!

Ἐγράψαμεν περὶ μικρῶν τινῶν βελτιώσεων τὰς ὁποίας ὁ μικρὸς μας φίλος (*pas plus haut que ça*) κ. Καλλιγᾶς εἰσήγαγε εἰς τὸ Τελωνεῖον. Προσετέθη, εἴχομεν εἰπῆ, καὶ ὑπελεγκτής. Διὰ νὰ μὴ νομίσῃ ὁμῶς ὁ κόσμος ὅτι ἐγένετο καμμία μεγάλη εὐκολία εἰς τοὺς κυρίους ἐμπόρους, σπεύδωμεν νὰ σᾶς πληροφορήσωμεν ὅτι κατ' οὐσίαν ἡ κατάστασις μένη ἡ αὐτή. Οἱ Ἐμποροὶ ἰδρῶνουν ἕως οὗ τελωνίσουν πράγμα. Καταστήματα νέα τὰ ὁποῖα θέλουν ν' ἀνοίξουν τώρα, ὡς ἐν τῶν ἐδωδῶν, κατὰ τὴν Ὁδὸν Σταδίου, ἀναβάλλουν τὴν ἑναρξίν των ἕως οὗ εὕρουν σειράν νὰ τελειώσουν τὸ ἐμπόρευμά των. Ὁ ὑπελεγκτής εἶναι καὶ αὐτός μία πολυτέλεια.

Οἱ νυκτοκλέπται πρὸ πολλοῦ ἔστησαν λημέρι εἰς τὴν Πλατεῖαν Συρτάγματος. Εἶναι ὡς βλέπετε σατυρικοὶ Νυκτοκλέπται. Θέλουν νὰ σατυρίσουν τὸ βασιλεῖον τοῦ κ. Κοσσονάκου ἐν τῇ ἑδρᾷ του. Αἱ νυκτοκλοπαὶ ἐδῶ βλαστάνουν ὡς ἀνεμῶναι μετὰ βροχήν. Μετὰ τὸν Ἀρχάγγελον τὸ Καπνοπωλεῖον τῆς Ἀγορᾶς τῆς Ἀθήνης. Μετ' αὐτὴν ἡ Ἐμπορικὴ Ἀποθήκη τοῦ καλλίστου γείτονός μας κ. Εὐθυμίου, ὅστις ζήσας τόσα ἔτη ἐν Ἀγγλίᾳ, τρίβει τοὺς ὀφθαλμούς του μὴ θέλων νὰ πιστεύσῃ εἰς τὸ νέον αὐτὸ εἶδος τῆς ἐλληνικῆς ἀσφαλείας. Μετ' αὐτὸν, τὴν ἰδίαν νύκτα, ἄλλο ραπτάδικον, κάτωθεν τῆς Οἰκίας Λουλούδα, γειτονικὸν καὶ αὐτό. Τρομερὰ τρυφρίζουν τὸ **Μὴ Χάνεσαι**. Φαίνεται θὰ τὸ ἔχουν καλὸν οἰκόνν νὰ μὴν ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸ κουμουνοῦρικὸν ῥῆμα.

Εἰς γερουσιαστὴς τῆς Δημοκρατίας τῆς Χιλῆς ἐλθὼν ἐνταῦθα ἐξ Εὐρώπης ἐπιβαίνων αὐστριακοῦ ἀτμοπλοίου ἀπώλεσε τὴν νύκτα ὅσον πρόχειρον χρυσὸν εἶχεν ἐπάνω του (περὶ τὰς 20 λίρας) ἐν ὠρολόγιον, κατὰ κοσμήματα καὶ ἐν συνάλλαγμα 400 λιρῶν. Ὡς ὑποπτος ἐθεωρήθη πάλιν εἰς ξένος, Ἀγγλος ἢ Γερμανός, ὅστις κάμνει τὸν κομισιοτάριον καὶ καθ' οὗ εἶχεν ἐκδοθῇ ἑντάλμα συλλήψεως πρὸ τινος, ὡς ἀφαιρέσαντος ἐν πεντακοσάρικον κυρίας τινος ὅτε ἀπεβιβάζετο εἰς Βρινδῆσιον. Μὲ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν τοῦ Γερουσιαστοῦ καταγίνεται πολὺ ὁ Μεφιστοφιλῆς ἀστυνομικὸς βοηθὸς κ. Κολοκοτρώνης, διὰ τὴν γλωσσομάθειαν καὶ τὴν διαβολοσύνην του, ὡς καὶ ὁ ἀναιρετής κ. Δραγούμενης. Ὁ γερουσιαστὴς εἶνε ὠραίος ὑψιτενὴς γέρον, εἰς ὃν ἐλπίζομεν ἢ τε ἀστυνομία καὶ ἢ ἀνάκρισις καὶ ἡ εἰσαγγελία νὰ παρουσιάσουν τὴν Ἑλλάδα εὐπρόσωπον.

Καὶ ἄλλο λόγιον τοῦ Βασιλέως:

Αὐτὸ διὰ τὸν Δήμαρχον.